

TARRAGONA, PATRIMONI PER LA PAU

A Tarragona, cadadiumengede2/4d'unafinslauna del migdia, a la part Est de la Rambla Nova, ens trobem i fem mitja hora de silenci per manifestar la nostra protesta per la decisió del govern sobre l'entrada de l'Estat espanyol a l'OTAN...

Paràgraf del manifest que sota el lema "Per la pau... no a l'OTAN" va aparèixer el 13/12/1981 a Tarragona i que suposà el desenvolupament ininterromput fins el 19/06/1982 de la concentració/moviment anomenada "Silenci per la pau".

L'objecció de consciència, la insubmissió al servei militar, la lluita contra les bases militars, el referèndum sobre l'OTAN, la guerra del Golf o el genocidi de Bòsnia, són alguns dels moments que, entre d'altres, han originat accions antimilitaristes i per la pau a Tarragona.

Cadascun d'aquests moments, per una banda, ha generat la formació de grups (objecció de consciència, insubmissió, no violència...) i, per l'altra, en el marc de les diferents campanyes, han fet coincidir gent procedent d'altres sensibilitats i experiències més vinculades a moviments polítics i sindicals. De tota aquesta varietat de persones, algunes van mantenint (amb major o menor intensitat segons els moments) una activitat vinculada a la lluita per la pau i els drets humans; d'altres canvien o deixen l'activitat; d'altres (com el Jaume a qui recordem aquests dies)¹ ens deixen, si més no físicament, per sempre, i altres persones s'incorporen al moviment. Aquesta amalgama de rostres, personalitats, lluites... es va encarnant sota diferents noms i campanyes, en aquests moments que esmentàvem.

El darrer d'aquests moments, cronològicament, és el que s'inicia a partir de 1997 a partir de les protestes per l'arribada de vaixells de guerra al port de Tarragona.

Vaixells de guerra al port de Tarragona: Comença la militarització

La Comissió de Govern de l'Ajuntament de Tarragona, en sessió de 5/12/1997, es va donar per assabentada del contingut d'un dossier (que posteriorment ningú sap a on va anar a parar) enviat pel president de l'Autoritat Portuària de Tarragona (APT) en relació a la visita del portaavions americà JFK i manifestà que no existia cap inconvenient en el fet que qualsevol vaixell pertanyent a països de l'OTAN fongés al port de Tarragona. L'acord, que es va notificar a la Direcció General de Política Exterior para Europa y América del Norte del Ministerio de Asuntos Exteriores i al president de l'APT, es va adoptar per unanimitat (en aquell moment la Comissió de Govern estava formada per regidors dels grups CiU i PSC).

Entre 1997 i 1999 el portaavions JFK i altres vaixells de guerra de la VI Flota dels EUA i de l'OTAN visitaran Tarragona. Les autoritats locals, l'alcalde, que aleshores era també vicepresident de la Comissió de Defensa del Congrés dels Diputats, i el president de l'Autoritat Portuària (tots dos de CiU) al davant, entusiasmes amb les visites, engeguen una campanya, amb "estudis" i declaracions sobre els enormes beneficis que comportarà per l'economia de la ciutat i dels botiguers. Pàgines senceres dels mitjans de comunicació impreses a tot color amb fotografies dels vaixells i amb descripcions del seu armament, anècdotes sobre les tripulacions, les seves missions "humanitàries", la "tasca social" dels marines que acudeixen als centres cívics a fer treballs de manteniment i a explicar als infants què bonica que és la vida militar en un vaixell... fins i tot algun diari imprimeix un "Welcome!" al més pur estil "Bienvenido Mr. Marshall". Aquesta exaltació militarista comportarà l'entabanament de part de la població que, encisada en les

meravelles flotants, farà enormes cues per poder veure i ensenyar als seus fills aquests avenços de la tecnologia.

La campanya mediàtica iniciada veurà titulars com: “La visita del portaavions «JFK» a Tarragona aixeca expectació entre els habitants i comerciants, que esperen fer ingressos milionaris” (*Avui*, 09/10/97), “Fiebre por el JFK. Los comerciantes los primeros en celebrar el desembarco. La tripulación puede dejar unos 180 millones de pesetas en Tarragona” (*La Vanguardia*, 09/10/97), “Al abordaje del «JFK». La visita al portaaviones permite ver y tocar a la fuerza aérea más poderosa del mundo” (*Diari de Tarragona*, 10/10/97), “El portaavions «JFK» ha generat un volum econòmic de 500 milions a la ciutat. Més de 150.000 persones han visitat el vaixell militar” (*El Punt*, 14/10/97). La campanya va comprendre amplis reportatges i força declaracions de les autoritats locals per tal d’orientar l’opinió pública i ciutadana a acceptar que el port de Tarragona esdevingués base d’aprovisionament de la marina dels EUA (*El País*, 16/10/97) i fins i tot que vaixell nord-americans de propulsió nuclear entressin al port (*Diari de Tarragona*, 23/04/98). Per farcir-ho i adornar-ho, “estimacions” de l’àrea de Promoció Econòmica de l’Ajuntament (*Diari de Tarragona*, 15/10/97) i d’“enquestes” (les enquestes, com el dossier, tampoc se sap on paren ni, evidentment, quina fitxa tècnica tenien) “Ocho de cada diez tarraconenses quieren que vengan más barcos de guerra” (*Diari de Tarragona*, 12/04/98).

L'alcalde de Tarragona, Joan Miquel Nadal i Malé, i el president de l'autoritat portuària, Lluís Badia, que lideraven la iniciativa adreçada a aconseguir que la VI Flota tingués una base estable al port de Tarragona, no van escatimar esforços per impulsar-la: viatges a Washington, entrevistes amb el cònsol dels Estats Units a Barcelona, contactes amb l'ambaixada nord-americana a Madrid, etc.

Els arguments de la campanya es van centrar en els suposats beneficis econòmics que les visites podien reportar, i en el fet de contribuir a les actuacions de les potències militars per tal que hi hagi pau al món. (*Diari de Tarragona*, 01/03/1998). Aquestes posicions, com no podia ser d’una altra manera, comptaven amb el suport del seu partit, CiU, però també assoliren el del PSC (aleshores soci del govern municipal), el del PP i, lamentablement, el de les Associacions de Veïns Federades de Tarragona i el de la Unió de Botiguers, entre d’altres.

El moviment antimilitarista reapareix

Les visites dels vaixells de guerra i la irresponsable campanya engegada comportaran l’aparició d’alguns articles, pintades, acudits

i cartes als directors del diaris locals en contra de les visites fins que, el 25/03/1998, divuit entitats creen una plataforma contra l’arribada de vaixells de l’OTAN a Tarragona i inicien una campanya que pretén recollir signatures d’adhesió al manifest “Tarragona, Patrimoni de la Humanitat o de l’OTAN?”. El moviment antimilitarista i pacifista pren forma de nou, aquest cop com a Coordinadora Tarragona Patrimoni de la Pau,² que agruparà entitats cíviques, socials, polítiques o ciutadanes així com persones a títol individual. Les accions insisteixen en la idea que el port no acull meravelles de la tecnologia sinó sofisticades i cares eines de matar, causants de destrucció i misèria, que no justifiquen els suposats beneficis econòmics i que, a més a més, no queda clar a quines butxaques aniran a parar. Les primeres accions de la recent nascuda Coordinadora Tarragona Patrimoni de la Pau no es van fer esperar i, així, va organitzar per al 31/05/1998 una concentració festiva amb espectacles, música, concursos, premis de pintura i redacció i lectura del manifest, al passeig de les Palmeres. Es van recollir més de 1.500 signatures. Al mes de novembre del mateix any la Coordinadora, que agrupava aleshores vint-i-sis entitats i havia recollit prop de 2.500 signatures, va presentar unes jornades que durarien del 19 al 29. Xerrades, festes poètiques i una pintada mural col·lectiva a la plaça Imperial Tarraco van formar part del contingut. Aquell mes va estar a Tarragona Noam Chomski per ser investit doctor honoris causa per la URV, i va ser categòric en afirmar “si fos tarragoní no admetria que els vaixells de l’OTAN vinguessin a atracar a la ciutat. S’ha de protestar, i més quan venen sense saber ben bé a què fer.”

Canvis de les autoritats locals?

A finals del 2003, quasi cinc anys després de la primera visita del JFK, amb motiu de les maniobres Dinàmic Mix de l’OTAN, el president de l’Autoritat Portuària (passat el furor militarista inicial), així com altres membres del consistori (en absència de l'alcalde), declaraven que no tenien cap interès en que vinguessin vaixells de guerra i que, simplement, complien amb els compromisos i obligacions internacionals. Aquest argument és convertirà en un clàssic, a partir d’aquest moment, que apareixerà en boca de qualsevol autoritat a la qual es preguntí per aquest tema. En tot cas, aquest “desinterès” no pot fer oblidar la campanya a què abans ens referíem i els titulars de premsa que van aparèixer aquells dies. Titulars com els que segueixen: “Buques americanos de propulsión nuclear atracaran en Tarragona” (*Diari de Tarragona*, 23/4/98); “La VI Flota tendrá una

base estable en el Puerto” (*La Vanguardia*, 23/4/98); “Base de aprovisionamiento naval” (*El País*, 24/4/98); “El port de Tarragona serà base de la VI Flota dels Estats Units” (*Avui*, 24/4/98); “base permanent de la VI Flota dels EUA i de l’OTAN” (*El Temps*, 21/9/98), etc.

Les frases esmentades van aparèixer en notícies i articles que també parlaven de les visites de l’alcalde i del president de l’APT al Pentàgon, als Estats Units o a l’ambaixada nord-americana a Madrid. Algunes declaracions reproduïdes pels mitjans deien: “todavía falta el acuerdo de los gobiernos de los EE.UU. y España. Cuando llegue, sin duda será un gran éxito comercial para la ciudad”. Acabava l’article dient que les peticions de l’alcalde i del president de l’autoritat portuària es van reforçar per la bona acollida dispensada al JFK. En altres articles es comentava, fins i tot, la ubicació i característiques d’una futura “base” i s’explicava que “el éxito de Tarragona tiene que ver con la estrategia de dirigirse directamente a Washington” i que “entre sus bazas está la refinería de petróleo que garantiza los suministros de combustible que los americanos ya usaron durante la guerra del Golfo en la base de Zaragoza” (*La Vanguardia*, 23/4/98).

Malgrat el “desinterès” esmentat, les autoritats locals, mesos més tard amb les declaracions de “Tarragona ciutat contra la guerra” (febrer 2003) i, fins i tot, amb l’adhesió de l’ajuntament de Tarragona a la xarxa “Alcaldes per la Pau” (2005) (que suposarà que regidors de l’ajuntament s’arribin a desplaçar a Nova York o a Hiroshima per parlar de la “construcció de la pau des de les ciutats”), no han aconseguit, de fet ni s’ho han proposat, impedir les visites dels vaixells de guerra. L’esperit “pacifista” es desmunta sol amb les afirmacions de l’alcalde que, coherent, això sí, amb les seves afirmacions inicials, afirma a setembre de 2005, la necessitat de mantenir els exèrcits per garantir la pau o l’interès en cercar la incorporació dels militars professionals a l’administració (en sintonia amb la proposta que el ministre de Defensa Bono farà als ajuntaments de Las Palmas, La Coruña, Madrid, Tarragona i Córdoba i que, curiosament, acceptaran tots menys el de Tarragona al considerar la Junta de Portaveus que no és constitucional). També trontolla quan el regidor de Medi Ambient qui és, segons afirma, contrari als vaixells de guerra, assevera que l’adhesió als Alcaldes per la Pau, que lluiten per la no proliferació nuclear, no té res a veure amb els vaixells de guerra.

Evolució de la militarització. La nostra opinió i la nostra acció

Des de finals de 1997 s’aniran incrementant les visites dels vaixells de guerra. Per Santa Tecla de 1999 atracarà el portahelicòpters

espanyol “Príncipe de Asturias” que suposarà una nova reedició de campanya militarista amb 30.000 visites, segons la ATP, i comptarà, fins i tot, amb una demostració aèria. Del 6 al 9 de març de 2000 torna el JFK, en plena campanya electoral. Rius de tinta i de paper es fan ressò de la seva estada i ens parlen de la bondat dels seus tripulants “Uns 200 mariners del «JFK» faran tasques de voluntariat a Tarragona” (*El Punt*, 25/02/00), fet que va difondre la regidoria de Benestar Social de l’Ajuntament de Tarragona. Per la seva banda, el Patronat Municipal de Turisme va organitzar, en col·laboració amb el departament de l’Obra Social de Caixa Tarragona, l’actuació de la Coral Gospel del portaavions i el president de la Federació d’Unions de Botiguers de Tarragona recomanava als comerços ampliar l’horari. A la partida del monstre “L’Autoritat Portuària calcula en 240 milions la despesa de la tripulació del «JFK»” (*El Punt*, 11/03/00) i va atraure uns 17.000 curiosos, 4.400 dels quals van poder visitar “in situ” el portaavions. En el mes d’agost atraca la nau de l’Armada dels EUA “Saipan”. La premsa ressalta “Ajardinarán un centro de discapacitados” (*Diari de Tarragona*, 04/08/00).

La Coordinadora Tarragona Patrimoni de la Pau que des de la seva creació havia organitzat xerrades, actuacions musicals, taules informatives cada cop que arribaven els vaixells militars, etc. va ampliar-les i va convocar en el mes de març de 1999 una concentració amb el lema “No a la intervenció a Iraq”. Al mes d'abril va convocar concentracions, a partir del dia 15, davant la subdelegació de govern, tots els dijous de 20 a 21 hores sota el lema “Aturem la guerra, aturem la neteja ètnica” per demostrar el seu rebuig a la intervenció armada de l'OTAN a Iugoslàvia i contra la neteja ètnica que l'exèrcit serbi realitzava sobre la població albano-kosovar. Els dies 23 i 24 d'abril sota el lema “Per una Mediterrània en Pau”, diversos bars i pubs de Tarragona i ciutats veïnes com Reus i Torredembarra, acolliren concerts de rock, cantautors, ska, recitals de poesia, etc. Molts d'aquests locals també van exposar obres de l'exposició “Antimilitar”, formada per peces de diversos creadors plàstics de Catalunya i la seva visió crítica sobre la guerra i els exèrcits. El dia 25 unes cinc-centes persones es van manifestar pels carrers de la ciutat.

En ocasió de la visita del “Saipan”, al mes d'agost, membres de la Coordinadora es van concentrar a la Plaça Imperial Tarraco i, a plena llum del dia, van procedir a realitzar diferents pintades a la façana de la URV i a la tanca d'un bloc de pisos en construcció, amb lemes contraris a la presència de vaixell de guerra. La Guàrdia Urbana va demanar la identificació als activistes entre els quals es trobava un regidor de l'ajuntament de Tarragona (ICV-V-LP). Un altre grup feia pintades al Mercat Central i també va ser identificat.

Les represàlies no es van fer esperar i les denúncies contra els activistes de la Plaça Imperial Tarraco van arribar al Jutjat d'Instrucció núm. 6 de Tarragona. Els identificats al Mercat Central reberen des de la subdelegació del govern l'acord d'iniciació del procediment sancionador acusats d’“alterar la seguridad colectiva y originar desordenes”, amb el qualificatiu d'infracció lleu. Uns i altres foren sancionats amb multes.

Nova fase de la Coordinadora

Malgrat el repunt de la campanya de solidaritat amb els multats que es va engegar, es va produir un breu parèntesi fins al 4 de març de 2001 en què es va celebrar el primer “Paraules per la Pau”.³ Una concentració que se celebrarà cada primer diumenge de mes, sense interrupció, fins a l'actualitat, amb l'objectiu de mostrar el rebuig a la presència de vaixells de guerra al port de la ciutat mitjançant la creació d'espais d'art i de pau.

Mentrestant, les visites i utilitzacions militars es succeeixen. Maig i juny de 2002

esdevenen un nou pas endavant en la militarització del port i la ciutat en acollir un campament per rebre materials militars per les maniobres Dynamic Mix de l'OTAN. El JFK tornarà tres cops més a la ciutat i també vindran destructors i altres vaixells militars que tornen d'Iraq o Afganistan. Al mes de febrer de 2003, davant la pressió contra la invasió d'Iraq, l'ajuntament declara Tarragona “Ciutat contra la guerra”. Malgrat tot, mentre se celebra la manifestació contra la guerra del 15 de febrer (la més gran de la història de Tarragona), un vaixell descarrega material bèl·lic al port. La manifestació acabarà a la plaça de la Font, davant les portes tancades de la Casa Gran.

“Palestina, Afganistan, Iraq... els conflictes oblidats” són altres lemes que marquen l'evolució de la Coordinadora. Campanyes que transcendeixen el tema vaixells i, sense abandonar-lo, aborden de ple la lluita antimilitarista i per la pau en general, tot situant-la en el context de la globalització econòmica neoliberal. La Coordinadora impulsarà, també, amb altres entitats i moviments, l'assemblea de ciutadans/nes i moviments socials que aposta decididament per la transformació social. Com no podia ser d'una altra manera, aquesta evolució de la Coordinadora impulsarà la coordinació amb altres moviments, en especial amb l'Assemblea Antimilitarista de Catalunya, o la decisió d'impulsar campanyes de desobediència civil com l'objecció fiscal a la despesa militar. És important assenyalar, també, l'agermanament de moviments per la pau de Vieques i Tarragona amb la celebració d'una mostra de correu electrònic art, una pàgina web conjunta i altres accions.

Des del segon semestre de l'any 2002, la Coordinadora centrarà bona part de la seva activitat en la lluita contra l'agressió a Iraq i, amb el suport de moviments socials, polítics i sindicals, impulsa tot un seguit d'accions i mobilitzacions que, durant febrer i març, suposaran les manifestacions més grans de la història de Tarragona.

La concreció de la màxima “pensa globalment, actua localment” pren forma a Tarragona i, a més de les mobilitzacions més importants de la història, suposarà que sonin junts els crits de “No a la guerra” i “No als vaixells de guerra al port de Tarragona” o que els partits polítics parlamentaris i els sindicats majoritaris acceptin que les pancartes siguin portades per gent jove sense adscripció política o sindical coneguda i que no hi hagi declaracions o sigles que capitalitzin el moviment.

La consulta contra la guerra, organitzada per una bona colla de voluntaris, rep suport i col·laboració de la Coordinadora i suposarà conèixer, mitjançant la quarta pregunta,

que més d'un 11% del cens electoral (més de 10.000 persones) a més de votar contra la guerra estan contra la utilització militar del port de Tarragona.

Els cinc anys de la Coordinadora se celebraran amb les IIes Jornades de Lluita Antimilitarista amb xerrades de Carlos Taibo o Arcadi Oliveres. En altres ocasions hem comptat amb conferenciants com Marnal Tamimi, voluntària palestina de Nablus; en Pere Vidal, projecte Gishur; l'Andrés i la Vanessa, participants en la lluita de l'illa de Vieques contra la marina dels EUA, i els objectors israelians Tal Haran de New Profile i Yuval Lotem de Yesh Gvul.

Entre les accions desenvolupades, a més a més de les ja citades, cal afegir campanyes d'objecció fiscal, accions de boicot contra les empreses que donen suport a la guerra i, més concretament, contra "La Caixa"; accions i performances amb motiu d'ocasions especials (visita de Bush a l'ajuntament per celebrar una nova edició del pacte CiU - PP; escamots de la Navy que, junt amb les autoritats, pretenen haver enterrat els drets humans; "cremà" de la fragata Catalunya; penjada de pancartes contra els vaixells de guerra...). A més a més cal apuntar col·laboracions amb els portants de l'Àliga i la Mulassa (elements del seguici popular) que, a les festes de Santa Tecla del 2003, lluiran el logotip de la Coordinadora. L'any 2004 es van recollir 5.107 signatures contra la presència de vaixells de guerra al port de Tarragona. Al mes de desembre de 2004, la darrera visita del JFK suposarà l'encadenament de tres activistes de la Coordinadora al balcó de l'ajuntament de Tarragona. L'acció va quedar emmarcada en un context d'accions contra la visita del portaavions —entre les quals el lliurament als marines d'octavetes que invitaven a desertar i a contactar amb organitzacions antimilitaristes dels EUA—, pretén visibilitzar la lluita contra la presència militar i, alhora, interpel·lar els partits representats a l'ajuntament per tal que clarifiquin la seva postura.

Arran del lliurament de les signatures contra els vaixells de guerra a l'ajuntament i de la petició d'entrevistes amb l'alcalde, el subdelegat del govern espanyol, el delegat de govern i el president de l'autoritat portuària, participem en una roda d'entrevistes durant el primer semestre del 2005 i confirmem que els vaixells de guerra continuen visitant la ciutat mentre els nostres mandataris al·leguen manca de competències (o de voluntat en algun cas) per fer-ho; a més del conegut discurs del "respecte als tractats internacionals".

L'actualitat

El darrer trimestre del 2005 marcarà un punt de reflexió sobre la tasca realitzada i

una actualització dels nostres arguments a partir d'unes jornades de reflexió i debat que permetran millorar la cohesió del grup i avançar en l'actualització de principis i arguments. El mes de març del 2006 farà cinc anys ininterromputs de la Coordinadora Patrimoni per la Pau. Cinc anys de concentracions antimilitaristes que, amb l'ajuda d'artistes de les nostres contrades, han creat espais de pau, art i vida. Lectures de poemes, teatre de titelles, conta contes, performances, accions plàstiques i teatrals, assemblees, actuacions musicals... han estat algunes de les manifestacions artístiques vinculades a les concentracions. La Coordinadora s'ha convertit en un referent de la lluita antimilitarista encara que sigui per la persistència.

Al poc temps d'engegar es va començar a publicar un fulletó en format DIN A4 amb el nom de l'acte "Paraules per la Pau". El full s'ha convertit ara en un A3 a dues cares, amb dipòsit legal, i ja en portem 53 números. L'any 2005 va suposar l'obtenció del dipòsit legal amb la finalitat de garantir la conservació de la publicació de cara a futurs estudis sobre el moviment per la pau. La Coordinadora manté també una pàgina web que recull fotografies, manifestos, fulls informatius, etc., de pràcticament totes les accions realitzades, així com una llista de correus i una de discussió.

Podríem dir que la persistència és un dels principals actius de la Coordinadora. El fet que qui passa per la plaça de la Font o qui sent parlar de la Coordinadora Tarragona Patrimoni de la Pau ho associï a una concentració que es realitza cada primer diumenge de mes des de fa cinc anys, faci fred o calor, plogui o nevi, ens ha atorgat una marca de prestigi, coherència i respecte.

Els nostres arguments

La Coordinadora Tarragona Patrimoni de la Pau es defineix com un moviment de persones vinculades a altres grups o moviments que lluita per la pau, arreu del món, sense oblidar la justícia i la llibertat, que són inseparables. L'antimilitarisme o rebuig de tot el relacionat amb la preponderància de l'exèrcit en la societat i tot l'aparell industrial, burocràtic, financer, i social que hi està vinculat és un dels elements imprescindibles que conformen la nostra activitat. Mitjançant la persistència en les nostres accions, sense oblidar les accions puntuals, no-violentes, basades en la desobediència civil, en la resistència a lleis injustes, treballem per impulsar una cultura de pau, la prevenció i la resolució dels conflictes, l'educació per la pau i els drets humans.

La Coordinadora funciona de forma assembleària, activa, pública, política i participativa, i és profundament independent de l'administració pública i de qualsevol partit polític, sindicat o altres grups (per la qual cosa, afegim la reflexió que ens preocupa força que iniciatives com el Consell de Foment de Cultura de Pau o l'Institut Internacional per la Pau puguin suposar una institucionalització del moviment per la pau que vagi en detriment de la seva independència, esperit crític i eficàcia). En coherència amb aquests principis, la Coordinadora Tarragona Patrimoni de la Pau que es va formar per lluitar contra la presència de vaixells de guerra al port de Tarragona, considera que:

- la presència dels vaixells de la V Flota dels EUA i de l'OTAN no ens agrada perquè

suposa la militarització de la ciutat;

- per la nostra disposició a viure sense armaments;
- perquè no creiem en la força per a vèncer, sinó, més aviat en el diàleg per convèncer;
- la manca d'informació i el secretisme inherent a la lògica militar que, a més a més, comporten riscos importants per a la població;
- perquè el possible guany econòmic, si n'hi ha (la major part dels tripulants marxen cap a Port Aventura, Barcelona... cap a cadenes de prostíbuls i de "fast food"), no justifica la presència d'eines de por, patiment i mort;
- pensem que la Pau i la seguretat dels nostres familiars, amics i veïns són massa importants per deixar-los en mans dels polítics professionals que, sovint, només es preocupen d'assolir quotes de poder al servei dels seus interessos personals o polítics.

La lluita contra la presència de vaixells de guerra en el port de la ciutat i la relació amb altres moviments antimilitaristes ha comportat la implicació de la Coordinadora Tarragona Patrimoni de la Pau en campanyes més generals com les relacionades amb la denúncia de les causes dels conflictes bèl·lics i amb la solidaritat amb les seves víctimes (conflictes, invasions, ocupacions, més mediatiques com Afganistan, Iraq, Palestina, Kosovo o més oblidades com Sudan, Haití, Sierra Leona, Costa de Marfil); la lluita contra la despesa militar i la militarització de la investigació i desenvolupament; l'objecció fiscal a la despesa militar; l'impuls de la cultura de pau i l'educació per la pau.

Considerem que la desaparició del servei militar obligatori i els canvis sociopolítics a què hem assistit després la caiguda del mur de Berlín han implicat un canvi d'imatge, l'adopció d'un nou paper, dels exèrcits que ara es presenten com a "eina per a tot" i, especialment, com a garant i gestor de "missions humanitàries". Tot ben barrejat amb un procés de militarització de la policia (Gènova, Barcelona 2001...) i de policialització de l'exèrcit que assumeix tasques més pròpies de les forces de seguretat. Tampoc cal oblidar el context de canvi d'enemic en què es substitueix el fantasma del "comunisme" pel del "terrorisme". I de retallada de llibertats que s'hi associa (sense oblidar fenòmens de control i usurpació del carrer amb "ordenances de civisme" i similars). Aquests canvis impliquen que cada cop és més difusa l'existència i rol de l'exèrcit i el militarisme que ens envaeix per la qual cosa creiem que és imprescindible impulsar una estratègia de desobediència civil que permeti visibilitzar el veritable rol de l'exèrcit i el procés de militarització de la societat.

L'objecció fiscal és una de les campanyes de desobediència civil prioritàries per a la Coordinadora ja que el "No a la guerra", el "No als vaixells de guerra!" són indestructibles, per a nosaltres, de la insubmissió als exèrcits i al seu manteniment, així com a la ingent i criminal despesa militar dels estats. Actualment, nou companys tenen declaracions paral·leles comunicades i al·legacions presentades exposant la seva voluntat de no contribuir amb els seus impostos al manteniment dels exèrcits.

Aquestes línies generen una nova reflexió en el sentit de l'anterior que es podria resumir en la pregunta: com és possible impulsar una estratègia de desobediència civil des de les administracions o, si més no, des d'ens vinculats a les administracions?

Altres acords que hem aprovat per treballar enguany són:

- Funcionament d'una comissió pedagògica: formació interna tant en temes relacionats amb l'antimilitarisme com amb la preparació de xerrades, gestió de reunions,

aprofitament del temps, etc.; i formació externa, xerrades, campanyes de sensibilització, borsa de xerraires, etc...

- Acollida de nous activistes.
- Tractament i arxiu de la documentació.
- Actualització del manifest, principis i arguments de la Coordinadora.
- Coordinació amb altres grups, principalment antimilitaristes, i creació de xarxes de treball i relació.
- Planificació de les activitats i establiment de pautes i mecanismes per automatitzar la reacció davant les visites dels vaixells de guerra i, cada cop més, dels busos de l'exèrcit (el que hem anomenat com a kits antimilitars).

Gràcies a tothom i, com dèiem en el full extra que hem distribuït en aquestes jornades:

Disculpeu! Seguim treballant per millorar un món en guerra!

Notes

1. Article rebut el febrer 2006.
2. Coordinadora Tarragona Patrimoni de la Pau: <http://www.tinet.org/~tgnapau>
3. El format de Paraules per la Pau es basa en l'experiència del Silenci per la Pau (concentracions silencioses contra l'entrada de l'Estat espanyol a l'OTAN, de vint minuts, cada diumenge a la Rambla Nova) o de les audicions de Música per la Pau (concentracions de denúncia i solidaritat amb el poble bosnià, amb col·laboració de músics de les comarques de Tarragona, cada diumenge a la Plaça del Rei). Es tracta de cercar una mena de concentració o activitat pública que, si més no en principi, no doni massa feina, que permeti visibilitzar quelcom i que actuï com a fil conductor i de trobada. Com que està basat en la persistència té més importància el fet que s'allargui en el temps, sense interrupció, malgrat les condicions climàtiques, que el nombre de persones que es concentren (malgrat que també tingui la seva importància). La concentració serveix de punt de reunió per comunicar novetats, convocatòries, etc. I, en la mesura que aparegui gent, ganes i possibilitats, a partir d'aquest fil conductor es poden anar organitzant altres activitats. En principi no és imprescindible però, normalment, a mida que es va desenvolupant en el temps van sorgint tasques per comunicar la reunió, per fer-ne algun tipus de comunicat, per cercar continguts i per relacionar-se amb els mitjans de comunicació.